

Csontos Márta

Imádkozó kezek

Dürer monológja társaiért

Uram, te hanyag eleganciával nézed,
mint adsz alkalmat anyag és kéz
találkozásának odalént.

A feneketlen sötétben fejedre
húzod a párnát, s nem látod,
hogyan az arcokon csak a
bányászlámpa fény-csápjá kereng.

Csak lábnyomok maradnak a
fekete porban; megőrizhetetlen jelek.
A tenyereken lüktet a kő, s nézed,
templomot építenek neked.

Ma alszik a tárna gyilkos
szörnyetege, ma édes ízzel
ropogtatják az ajkak a szenet,
s míg a görbe ujjak ásnak,
elnehezülnek a menetelő ütemek.

Barlangrajzot vésnek a meztelen
mélybe, s érzik, süpped a menny.
Távolról morajlik a csend vádbeszéde.

Uram, vásznamenem semmibe
mártott ujjak tartják az eget.

Örök világosság fényesedjék nekik
a legyőzött éjszaka tetemén.

Küszöb

1.

Bűnököt falazol képzeleted
celláiba,
s hiszed, csak a jó
marad benned.

2.

Nem vagy alávaló,
nem vagy rosszabb, mint
az állat.

3.

Nincs tilalom, ha átlépsz
a küszöbön, nincs mocskok,
csak a fehérre mosott éjszaka.

David Hume felméri a lehetőségeket

Meztelen kívánság ül a fákon,
a reggel poharamba kóstol,
s az üresség ízén fanyalogva
arcomba néz a tükör.

Szótlan madár vagyok
feldúlt ágyam völgyébe zárva,
s az álomból kihantolt félelem
megbabonázva kerget megint.

A veszteség térképén ismét
én leszek a domborulat.
Magam alá gyúrt tegnapom
romjain vacog mozdulat.

Árnyékom táncol a csendben,
s a remény üvegtéglái között
lassan átvilágít bennem a megszokás.

Égre nyíló ablak

Tante Ilon ecsetje nyomán
Mária tölt korsót a kúton.
Kicsúszik az idő kezéből
a lándzsa, s egy távoli gregorián
könnyű hullámain égbe
nyúlik az apátsági torony.

Halk zsolozsma kering a
levendula-szín fényben, karomon
virágvasárnap kosár, s én újra
gyermekként kergetem a réten
a szelet. Fatornyos ablakot
tárok a sokorói domboldalon.

Követem a dal útját, s Isten
házában elvesztett kincsem visszakapom.
Már nem rejtőzök saját helyzetem
mögé, s a kőkeresztnél Krisztus átveszi
tőlem szenvedésből faragott vándorbotom.

Benned van valóságom

Martin Buber nyomán

Én most Te vagyok,
s magamba lépve
ajtot nyitok neked.
Lényeged ereje
magához ölel,
s a függőség örömét
érezve, önmagam csapdájából
kiold a megfordult irány.
Hozzád kapcsol
a megérintett közel.
Kísértet-valóság a végzet.
S mégis, a nagy akarat
lángjába nézve
ritmusod árad
a tőled kapott
távolság horizontján.
Külön vagyok Én, külön
vagy Te; együttes velem.
Önmegsemmisítésbe ismétlem
magam beléd temetve,
s Te Én maradsz:
örök részvétel velem.

Elrendelés

Riadt madárként prédikál
bennem az ige, törékeny,
szürke zománc fedi ajkam.

A rossz, csak a jó pusztá
hiánya, ahogy a sötét is
csak benyeli a fényt.

Behálóz a semmi árnya,
felesel velem a predestináció.
Minden lépésem csak
Santiago próbálkozása.

Jó lenne tudni,hol szűrődik
át a sötét. Jó lenne Isten nevében
végig dalolnom láncra vert
világom körmenetét.

Szekeres Mária

Éhség

Üres harang kitépelt nyelve:
visszhang-kondulás merevedve
időre, térre...

álmatlan éhség: üresen rovott
méterek fel s alá -
miért, kiért ez üresség?
Honnan jön a vágy gyöngyözni,
szólni mint harang, harangok
társ-kongásán zenélni szép
időt, csorgó perceket:
csendes beszédben erről-arról
csak úgy mélyíteni lelkünket?

A nyár ruhája libben. Gondolkodom.
Társtalan magányom időleges,
s kitépelt szárnyú harangom
a csöndemet nem sebzi meg.
Gyógyírt hoznak e szavak,
a gondolat, s tudom, a perc
zenéje bennem szelídült időt mutat.
Sokak csöndjét vigyázom most,
s e figyelem készletet arra,
hogy szavadra, Uram,
a fenyegető vést,
ha az idő betelt,
harang-szavammal
üzenve együtt üzzük el.

Ünnepem

Piros rózsa árnyéka
hófehér falon,
szikrázik a csönd
míg gondolkodom...
Megremeg egy zöld
levél a csokron -
2008
remény - az asztalon.

Otthonom

A szívem világít,
bensőm ragyog:
ittthon vagyok!

Kis asztalomhoz
térdelek:
megújul életem.

Tárgyak fényköre
éjszakám:
a Lélek fúj rajta át.

Hiányom: esetleges,
monoton koppan
az eresz.

a szépség teste

tekintetem lát, virág,
s a gondolat,
otthon hagyott fénykép,
tárgyak,
s a mondatok reggel
a fürdőszobában
érintik szirmaid.
megrezdül a levél
s érintésem
összes valósága
rajtad nyugszik el.
Isten szeme néz rám.
nézem szirmaid.

Csatáné Bartha Irénke

Akácillatú nyarak várnak

Virágzó akácfürtök
fényesülnek bennem,
álmaim ösvényeire ülnek,
s vigasztalnak szépségükkel.

Lányok suhognak át a réten,
fodros, tarka szoknyák a szélben,
akácok lombosodnak énekükben
a kölyökfürtös illanó időben.

Alkonyba hanyatló harangszó
a táj fohászos szívverése,
illatát pergeti az akác
a júniusi esték kötényébe.

Csak állok és nézem,
mint ifjúságom idején
illatuktól megrészegülten...

Hiába sodort sorsom útja innen,
emlékeim színes gyöngykavicsok:
arcok esőben, távolodó
hangok a szélben, lépések
bronzlenyomatai az időben,

fényei bennem változatlanok,
tudom, nekem ékesíti magát
akácfürtökkel a szülőföld,
ahogy nyaraival marasztalón hazavár,
s bennem a percek hogy megkeserednének,
ha tiszta” fény szemük” nem láthatnák.

Ének apámról és a harangvirágokról

Makacs székel volt,
hun ivadék - féle,
ki ezerszer gondolt
csodaszépre.
Napfényes glóriával
dicsérte délben a napot,
hajnaltól - vakulásig
szántott, vetett, aratott.

Harangzúgásban, hajnalfényben
őslángot hordott szíve alatt,
és várta, leste: eljön - e a béke?
mit áhított őse már ezer éve...,
hogy elhozza a csodát,
megfejtse a titkot,
hisz ő is az Isten fénysugara volt.

De csalt a dal, és csaltak az évek,
s a tűrőmvirágból számárkóró lett,
sem dicsőség, sem pénz, csak átok,
"idegen szél" ugrotta át a palánkot,
és hozott rontást az ősi földre,
szarkák fészkeltek galambok helyére...

Talán egyszer...egy fényes hajnalban,
fújják a kürtöt új EVOÉ-s diadalban,
és eljön az igazságosztó angyal,
apám karolja megdicsőült arccal,
tekintetében éneklő harangvirágokkal...

Szilvafák alatt

Itt ülök kék szilvafák alatt,
szeptemberi szerelem hamvasítja arcukat,
ahogy margarétákkal elsuhan a nyár,
szívemen átlépdél a boldogság.

Egyre gyakrabban nyújtózik a köd,
borzas bokorra ökörnyál – kendőt köt,
fázósan gombolkozik a világ,
száraz gallyak közt cinke sírdogál.

Lehullnak lassan mind a levelek,
kik tudnak rólunk, nem írnak, nem üzennek,
fejünkre ezüstlenek didergő derek,
tél jön, fehér abrosszal terít hó – hideget.

Naplemente

A Nap
tollászkodó
aranymadár
álmosan
esti
fészkére
száll
vércseppet
könnyez
a kecskerágó
sziromtalan
borzong
a napraforgó

Az idő keréknyomai

Lassan lehunyja
szemét a nap
boldogságnak
ideálmodlak
tölgyesek színpadára
cinke – szőlónak
liliomillatba
balzsamos áhítatnak
odvas cserfára
öreg fakopácsnak...

De nem jössz
hiába nézek vissza
távolok várakozó
csendjében
elkallódott
őzike nyomod
az avaron szertegurult
gesztenyemosolyod
s bársonyos hajad
tincsei már
dérrel fászlizzák
őszülő életem
nyikorgó
keréknyomát –